

„Mama bodo umrli.“

Pri Kosovih se je oglasila nevarna pljučnica in položila mamo na bolniško posteljo. V hišo so prihajali domači drug za drugim in s strahom opazovali, kako se razvija bolezen. K bolnici so prihajale sosede in s skrbjo na obrazu se ozirale zdaj na bolno sosedo, zdaj na ubogo družinico, ki bo znabití izgubila svojo skrbno mamico.

»Veš kaj, Jože,« je svetovala gospodarju Dolinarjeva mati, samo v božjih rokah imaš še svojo ženo. Če ji Bog ne bo pomagal, ji ne bo nihče več. Daj, daj za eno sveto mašo pa za olje pri Modrinovem križu.«

»Pa nesi, Jožek, no! Za sveto mašo pa vi, mati, kajne? Naj se zgodi božja volja!«

Kolikor je mogel, toliko je tekel Jožek, da bi bil preje pri Modrinovem križu. Tam je spustil denarje v pušico in dirjal nazaj proti domu, da bi videl, kako bodo mama ozdraveli.

Ozdraveli? — — —

Bolnica je bila čimdalje slabša; bolezen se kar ni hotela obrniti na boljše.

»Noč jo bo vzela,« je zašepetala napoltiho Križnarica svoji prijateljici sosedi.

»Bo jo, bo.«

»Kaj pravite, mati?« je posegla vmes desetletna Kosova Ivanka. Sosede so mislile, da spi pri peči.

»Mama bodo umrli, Ivanka.«

»Pa ne smejo.«

»Bog te usliši!«

»Ne, mama ne bodo umrli. Saj so dali ata za olje, Jožek je pa nesel.«

»Težko bo kaj, težko.«

»Že vem, kaj bom naredila.«

Urno steče deklica v zgornjo hišo. Tam v skrinji je hranila svetlo kronico, ki jo je dobila lanski Božič od svoje botre. S to kronico v roki je pohitela k Modrinovemu križu in jo spustila v darilnik. Nato je pokleknila in molila prav iskreno molitev za svojo ljubo mamo. Preden je odšla, je pristavila za slovo še tole: »Glej, moj Jezus, ves denar sem ti dala, kar sem ga imela. Pusti mi

mojo mamico. Če je premalo, bom pa še prinesla; saj bodo ata radi dali. Prosim te, prav lepo te prosim, Jezus!»

Vsa potolažena je odhitela proti domu. Če bi bil mogel kdo z denarjem odkupiti svojo mamico, gotovo bi jo bila Ivanka.

Bog pa je odločil drugače. Ko je prišla Ivanka domov, mamino srce že ni več bilo. Sosedje so že postavljali mrtvaški oder, sosede so pa pripravljale rajno mamo, da jo polože v mrliško rakev, ki jo je šel iskat Kopačev Jože.

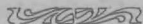
Torej nisi bila uslišana, Ivanka! Kje je torej tvoj dobri Bog! Poglej, kako te je zapustil!

Nikakor!

Ivanka ve, kje biva njena dobra mamica. Kolikrat ji priplava pred oči njena podoba. In vselej se ji zdi, da ji ponavlja besede, ki jih je tolikrat ponavljala svojim otrokom: »Če bi tudi na vse pozabili, kar vas sedaj učim, na Boga in na Marijo nikdar ne pozabite.«

Mama je pri Bogu. Ivanka pa hoče in mora k Bogu radi Boga in radi mame. To je pač več vredno kakor če bi imela mamo celih sto let na zemlji.

J. E. Božomil.



Kako je Francelj izprebrnil svojega očeta.

»Angelček« vam je povedal v zadnji številki o nekem Franceljnu, ki se je vpisal med mlade junake zato, da bi oče ne bili nikoli več pijani. Precej ste bili radovedni, kaj je Francelj dosegel. Komaj čakate, da vam »Angelček« pove tudi to. Radovednost sicer ni lepa, vendar je pa ta blaga, in zato ji »Angelček« zaenkrat ustreže. Pove vam, kaj se je zgodilo s Franceljnovim očetom, pove pa zato, da se boste tudi vi radi vpisali med mlade junake. Pazljivo berite, kako se je to zgodilo.

Franceljnov oče so zopet začutili žejo; ker so imeli nekaj grošev v žepu, pa so jo mahčili proti gostilni. Med potjo pa dobe Franceljna, ki se je igral s svojimi tovariši. Pokličejo ga, naj gre z njimi. Nekaj časa se je Francelj izgovarjal, da ne gre. Rad bi bil povedal očetu, da ne bo več pil, a beseda mu ni šla iz ust.

»Saj ni treba, da bi pil, četudi grem v gostilno,« si je končno mislil in šel z očetom.